

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Déu té set de tu

Crist i la samaritana, d'Alonso Cano

Vivim més connectats que mai, podem relacionar-nos amb persones a l'altra banda del planeta, però alhora experimentem moltes dificultats per a la concentració i l'aprofundiment en nosaltres mateixos i en allò que vivim. Estem exposats a un bombardeig d'estímuls constant, la dispersió és un dels mals que afecten a molts avui dia i evidentment, aquest ambient no és gens propici al silenci i a la pregària. I aquest aspecte de la pregària és un dels elements essencials per a la vida cristiana i que se'ns proposa especialment en el temps de Quaresma.

Preguntem-nos: quant de temps dediquem a passar pel cor a la presència de Déu les situacions i persones que ens trobem cada dia? I la nostra pregària, és ràpida perquè tenim mil coses a fer? La pressa és un mal del nostre temps. I sense

adonar-nos-en, poc o molt va impregnant la nostra vida espiritual.

Sant Ignasi, en els seus *Exercicis espirituals* diu que «no el molt saber sacia i satisfà l'ànima sinó sentir i gustar les coses internament». La multiplicitat de coses que vivim, de coneixements que adquirim, de converses que tenim no ens asseguren viure una vida plena, sinó simplement una vida «ocupada», i també caldria dir distreta, o sigui dispersa. D'aquí la necessitat d'aturar-se, de fer silenci i deixar que s'iniciï així un diàleg entre Déu i la nostra ànima, perquè aquest és l'ofertament que ell ens fa.

Sabem que en el dia a dia ens és molt difícil aturar-nos, per això, una bona eina que ens podria ajudar és realitzar recessos on fora de casa, en un lloc propici que ens ajuda a deixar per un moment les nostres

ocupacions, poder dedicar un temps llarg al Senyor.

Moltes de les trobades amb Déu que narra l'Antic Testament succeeixen en llocs apartats: el desert, lloc per antonomàsia de trobada de Déu amb el seu poble durant l'Èxode, la muntanya, el Tabor, el Sinai, Sió. I també tenim l'exemple de Nostre Senyor, passant-se llargues nits de pregària per trobar-se amb el seu Pare després de jornades extenuants de predicació i guarició de malalts.

A nosaltres què ens vol dir això? Que malgrat que tinguem moltes ocupacions, és important dedicar estones llargues i reposades, tranquil·les, serenes a l'oració, apartades de l'activitat com les que passava Crist pregant el Pare. La raó és que estem convidats a una pregària íntima amb el Senyor, on l'ànima es troba amb Déu el seu creador i el seu Espòs. En nosaltres ha d'haver-hi aquesta set que ens faci dir al Senyor com l'esposa del *Càntic dels Càntics*: «Posa'm com un segell sobre el teu cor, com un segell sobre el teu braç, perquè l'amor és fort com la mort, la passió, inexorable com l'abisme» (Ct 8,6).

La Quaresma és un temps apropiat per a donar resposta a aquesta crida a la intimitat i la unió amb Déu, que és el que estem cridats a viure tots. Dedicar dins les possibilitats de cadascú, uns temps especials al Senyor, de recés, de pregària profunda. I la motivació principal no ha de ser satisfer la nostra ànima, sinó que això en serà la conseqüència. La motivació principal és l'ofertament que ell ens fa i que ell ho vol. Preguem, dediquem temps al Senyor perquè Ell té set de nosaltres. És el que va experimentar santa Teresa de Calcuta en la seva vida, com el Senyor li deia: «Tinc set de tu».

Vivim més connectats que mai, però preguntem-nos: i amb Déu? Què estic disposat a fer o a deixar de fer per tal de viure aquesta intimitat amb Déu? Ell té set del teu amor i tu en tens d'Ell.

ENTREVISTA

Església i poder

JOSÉ FRANCISCO SERRANO OCEJA

El catedràtic de periodisme de la USP-CEU i periodista José Francisco Serrano Oceja reivindica a *Iglesia y poder en España. Del Vaticano II a nuestros días* (Arzalia Ed.) el que l'Església va fer en el període de la Transició política; tracta les dinàmiques de poder de la història recent de l'Església a Espanya, i en quina mesura han influït en el marxa de la seva història i de la societat, especialment des de l'any 1975 fins als nostres dies.

En el llibre afirmes que l'Església ha perdut rellevància institucional. Però què ha guanyat des de la Transició?

Ha guanyat en una rellevància testimonial, de singularitats, de persones, també de persones que no representen com a tal a la institució, però que encarnen l'Evangeli; ha guanyat en rellevància de proposta ètica en un moment en el qual s'estan configurant les regles del diàleg públic que conforma aquest espai necessari per a les societats democràtiques.

L'Església ha superat la seva assignatura pendent, el diàleg?

Cada generació és responsable de mantenir les conquestes del passat i de fer-les viables en el present. Un dels frens més evidents perquè es doni aquest diàleg, que és sinònim de sinodalitat, és el clericalisme. És clar que perquè existeixi un diàleg *ad intra* i *ad extra*, a l'Església i amb el món, és tan important el fet en si mateix com crear les condicions del diàleg. Em preocupa que en el diàleg amb la societat hi hagi qui no ens reconegui als cristians com a interlocutors hàbils.

Quins són els reptes que té l'Església avui?

El principal continua essent transparentar l'Evangeli, donar una resposta de sentit que ompli els desitjos del cor de les persones, i testimoniar una proposta de vida que trenqui amb la dinàmica que les ideologies estan assentant en el nostre món. La fe no és una ideologia. La proposta de l'Església és l'Evangeli i la seva invitació a l'encontre personal de cadascú amb Jesucrist en la comunitat de vida i amor.

Òscar Bardají i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Aïllats, joves, no anem enlloc

El nostre país s'ha caracteritzat durant dècades per un associacionisme juvenil potent i fort, part d'ell corresponent a accions de voluntariat seriós, generós i compromès en multitud de serveis a la comunitat. El país ha disposat d'un teixit associatiu juvenil plural i ric que, enfortint la societat civil, ha contribuït a vertebrar-la. Malgrat les dificultats polítiques, socials i econòmiques feu un important servei durant els anys de la dictadura i va fer un gran paper durant la transició. L'associacionisme juvenil eclesial no era aliè a aquesta realitat: moviments generals i especialitzats, associacions, entitats, grups... constituïen una part important d'aquest contingut.

Aquesta realitat social i també el seu àmbit eclesial s'ha afeblit. És cert que han aparegut noves formes d'associacionisme però, globalment, el potencial humà aglutinat i la intensitat d'incidència no són el mateix. Convé reflexionar sobre el tema per la repercussió que té en l'Església i en la societat. La preocupació per la vida col·lectiva, també per l'eclesial, passa necessàriament per l'associacionisme. Aïllats, d'un en un, els individus no poden accedir a cap identitat col·lectiva... ni personal, dit sigui de passada. L'experiència associativa

és el fonament dels lligams comunitaris i de solidaritat. L'associacionisme juvenil eclesial ha estat i és, des de l'espiritualitat, la cultura, l'educació i el lleure, la diversitat de serveis solidaris, els àmbits intel·lectuals, professionals, familiars, de treball i estudi... una escola de formació humana i cristiana. El compromís i el testimoni evangèlic contribueixen a l'articulació social i a fomentar la capacitat de diàleg respectuós amb l'altre, el gust per fer les coses curosament, el sentit de responsabilitat i de compromís, la disponibilitat per incorporar-nos a projectes col·lectius, el no fer d'un mateix el centre únic i exclusiu de la pròpia vida, la renúncia activa i decidida a la mentida, a la frivolitat o a l'absolutització del propi interès, la lluita decidida pels valors evangèlics, especialment en les situacions i amb les persones que més ho necessiten.

Aquestes actituds bàsiques, imprescindibles per apropar el Regne, no s'adquireixen mitjançant discursos sinó mitjançant experiències vitals arrelades en l'Evangeli. L'associacionisme juvenil, sens dubte, és un lloc privilegiat per fer aquest mena d'experiències, «perquè on hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells» (Mt 18,20).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No temas

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

El pasado enero, el papa Francisco, en las catequesis jubilaires «Jesucristo, nuestra esperanza», reseñó el texto sobre el anuncio hecho a María por Gabriel, el mensajero de los grandes anuncios divinos; destacaba la escucha y disponibilidad de nuestra Señora (cfr. Lc 1,26-38). El ángel se dirige a la Virgen con un nombre repleto de amor: «llena de la gracia divina» y le comunica la misión que Dios le propone. María se estremece; pero las palabras van acompañadas inmediatamente de un «¡No temas!». María confía plenamente en Dios y responde con un sí decidido a la llamada.

En tantos momentos de la vida se nos presentan circunstancias, llamadas del Señor, necesidades de nuestros hermanos, situaciones a la que

tememos responder con un sí. También a nosotros el Señor nos dice «¡No temas!» «la presencia del Señor siempre nos da esta gracia de no temer». Él es nuestro compañero de viaje. «Lo dice a María. Y nos lo dice también a nosotros: "¡No temas, sigue adelante, no temas!"».

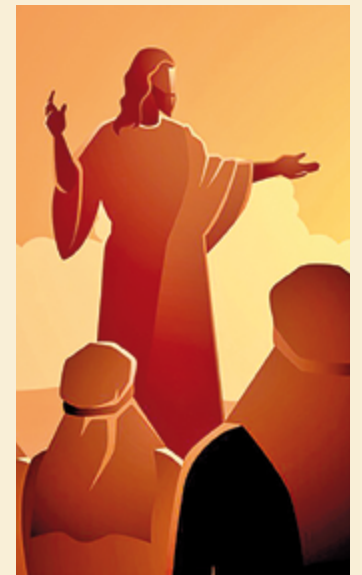
Que María, nuestra Madre, nos ayude a responder llenos de confianza en el Señor. Acoger sus llamadas, sus propuestas; colaborar con su misericordia ante las necesidades de los demás. «Pidamos al Señor que nos enseñe a escuchar su Palabra y a responderle con generosidad, como María, transformando nuestros corazones en sagrarios vivos de su presencia y en lugares acogedores para las personas que viven sin esperanza» (22.01.2025).

Lectures de la missa diària i santoral

24. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. ■ Dimarts [Is 7,10-14; 8,10b / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzeret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. □ Dimecres [Dt 4,15-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Jn 18,9-14]. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. ■ † Diumenge vinent, IV diumenge de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2Co 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Quirí, tribú romà màrtir, pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

DIUMENGE III DE QUARESMA

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisés pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la Bardissa. Va mirar, i s'adonà que la Bardissa cremava, però no es consumia. Moisés es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la Bardissa». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la Bardissa estant: «Moisés, Moisés». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob». Moisés es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisés digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, ¿què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo-soc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisés: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions"».

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisés. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «¿Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual».

I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. ¿Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar."»

Lectura del libro del Éxodo (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel».

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les respondo?». Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Éste es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación"».

Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos. Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera».

Y les dijo esta parábola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córdala. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar"».

COMENTARI

Hem de convertir-nos i donar bons fruits

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral

No podem atribuir la sort o la desgràcia en la nostra vida, al fet de ser bones persones o dolentes; encara que això també hi pugui influir. Avui, encara hi ha cristians que es queixen davant de Déu perquè pensen que són castigats en diferents aspectes de la seva vida o de la seva salut; quan pensen que no han fet res dolent, que mereixin la seva desgraciada situació. Persones que arriben a dir: «¿què he fet malament perquè Déu em castigui d'aquesta manera! Això no és just».

Les desgràcies i les malalties, moltes vegades no són conseqüència del pecat de cada un, sinó que poden tenir moltes causes; encara que una bona o mala vida, també pot influir molt en la salut, el benestar i la felicitat.

Fent servir una expressió mèdica habitual, podem afirmar que ens cal vacunar-nos i prevenir-nos per a no encomanar-nos els vicis, maldats i trampes que, moltes vegades veiem molt a prop nostre, i que ens poden seduir intensament.

No podem viure descuidats; hem de procurar canviar aquells hàbits dolents, que s'hagin pogut adquirir durant els anys i que poden haver fet mal a moltes persones i, fins i tot, a nosaltres mateixos.

Tot plegat ens demana un esforç de millora continuada, en diferents qüestions, que ens poden afectar i perjudicar, encara que d'entrada pensem que no tenen gaire importància. La seva rectificació exigeix temps, esforç i dedicació; i com a cristians ens caldrà revisar la nostra vida a la llum de l'Evangeli i suplicar en la pregària, l'ajuda del Senyor.

Cal donar gràcies a tots els que ens ajuden a corregir i a millorar la nostra manera d'actuar i de ser. I hem de donar gràcies al Senyor, que és pacient i bondadós, però que ens urgeix a redreçar la nostra vida en aquells aspectes que no som prou bons. Ell espera que donem bons fruits per a nosaltres i per a tothom.

Ell és com un bon vinyater que ens cuida a tots, ens dona noves oportunitats, ens afavoreix de moltes maneres i espera que siguem millors. També ens demana que ajudem els nostres germans, a fi que la seva vida sigui més bona, més feliç, més plena de la Gràcia que Jesucrist ens va regalant al llarg del temps.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Del diumenge 23 fins al divendres 28 de març. Exercicis espirituals per a preveres, predicats pel Sr. Bisbe, a la Casa d'Espiritualitat de la Mare de Déu de Montserrat de Caldes de Montbui.

Dijous 27 de març, a les 10 h. Jornada esportiva de la Fundació Escola i Vida a la Garriga.

Dissabte 29 de març:

—**A les 10 h,** II jornada diocesana de Pastoral amb Migrants a la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

—**A les 10 h,** trobada jubilar dels religiosos de la diòcesi de Terrassa en el Santuari de la Mare de Déu de la Salut.

Del diumenge 30 fins al dilluns 31 de març. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Notícies

El bisbe Salvador es reuneix amb els joves de Sant Fèlix de Sabadell. El divendres 14 de març, al vespre, el bisbe Salvador va visitar la parròquia de Sant Fèlix de Sabadell per compartir una trobada amb grups de joves de la comunitat. L'acte, motivat per una xerrada sobre l'Esperit Sant, la relació entre les persones divines i la seva revelació als homes, va donar peu a un diàleg enriquidor on es va evidenciar la proximitat del bisbe amb els joves i l'estima que aquests li tenen com a pastor.

Recés vocacional a Sant Cugat pel Dia del Seminari. La Delegació de Laïcitat, Família i Vida va organitzar, el diumenge 16 de març, un recés vocacional de Quaresma al Col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat. La jornada va incloure pregària, reflexió sobre el Congrés de Vocacions de Madrid i la Missa retransmesa per TVE 2, presidida pel bisbe Salvador, qui després va oferir una meditació sobre la vocació.

El Seminari de Terrassa celebra el Dia del Seminari amb dues jornades especials. El divendres 14 de març, el Seminari de Terrassa a Valldoreix va

acollir una trobada d'adolescents amb més de 200 participants, organitzada juntament amb la Delegació de Joventut. La jornada va incloure testimonis vocacionals, pregària i un espai de convivència amb els seminaristes.

L'endemà, dissabte 15 de març, més de 500 persones van participar en la jornada de portes obertes del Seminari, amb missa, tallers vocacionals, activitats infantils i el diàleg «Cross-roads», és a dir, un diàleg i testimonis sobre la vocació amb diversos capellans de la diòcesi. La jornada va concloure amb una vetlla de pregària i un concert de Los Rumbos.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Dios tiene sed de ti

Vivimos más conectados que nunca, podemos relacionarnos con personas al otro lado del planeta pero al mismo tiempo experimentamos muchas dificultades para la concentración y la profundización en nosotros mismos y en lo que vivimos. Estamos expuestos a un bombardeo de estímulos constante, la dispersión es uno de los males que afectan a muchos hoy en día y evidentemente este ambiente no es propicio al silencio y a la oración. Y este aspecto de la oración es uno de los elementos esenciales para la vida cristiana y que se nos propone especialmente en el tiempo de Cuaresma.

Preguntémosnos: ¿cuánto tiempo dedicamos a pasar por el corazón, a la presencia de Dios, las situaciones y personas que nos encontramos todos los días? Y nuestra oración, ¿es rápida porque tenemos mil cosas que hacer? La prisa es un mal de nuestro tiempo. Y sin darnos cuenta, poco o mucho va impregnando nuestra vida espiritual.

San Ignacio de Loyola en sus *Ejercicios espirituales* dice que «no el mucho saber sacia y satisface el alma sino el sentir y gustar las cosas internamente». La multiplicidad de cosas que vivimos, de conocimientos que adquirimos, de conversaciones que tenemos no nos aseguran

vivir una vida plena, sino simplemente una vida «ocupada», y también habría que decir una vida distraída, o sea dispersa. De ahí la necesidad de detenerse, de hacer silencio y dejar que se inicie así un diálogo entre Dios y nuestra alma, porque este es el ofrecimiento que él nos hace.

Sabemos que en el día a día nos es muy difícil detenernos, por eso, una buena herramienta que podría ayudarnos es realizar retiros fuera de casa, en un lugar propicio que nos pueda ayudar a dejar por un momento nuestras ocupaciones, y poder así dedicar un tiempo largo al Señor.

Muchos de los encuentros con Dios que narra el Antiguo Testamento suceden en lugares apartados: el desierto, lugar por antonomasia de encuentro de Dios con su pueblo durante el Éxodo, la montaña, el Tabor, el Sinaí, Sión. Y también tenemos el ejemplo de Nuestro Señor, pasando largas noches de oración para encontrarse con su Padre después de jornadas extenuantes de predicación y curación de enfermos.

¿Qué nos quiere decir todo esto a nosotros? Que a pesar de tener muchas ocupaciones, es importante dedicar ratos largos, reposados y tranquilos a la oración, apartados de la actividad como los que pasaba Cristo orando al Pa-

dre. Y es que estamos llamados a una oración íntima con el Señor, donde el alma se encuentre con Dios su creador y su Esposo. En nosotros debe haber esa sed que nos haga decir al Señor como la esposa del *Cantar de los Cantares*: «Ponme como un sello sobre tu corazón, como un sello sobre tu brazo, porque el amor es fuerte como la muerte, la pasión, inexorable como el abismo» (Ct 8,6).

La Cuaresma es un tiempo apropiado para dar respuesta a esta llamada a la intimidad y la unión con Dios, que es lo que estamos llamados a vivir a todos. Dedicar tiempos especiales al Señor, dentro de las posibilidades de cada uno, tiempos de remanso, de oración profunda. Y la motivación principal no debe ser el satisfacer nuestra alma, sino que esto será su consecuencia. La principal motivación es el ofrecimiento a vivir esa intimidad que él nos hace y que él lo quiere. Oremos, dediquemos tiempo al Señor porque Él tiene sed de nosotros. Es lo que experimentó santa Teresa de Calcuta en su vida, cuando sentía que el Señor le decía: «Tengo sed de ti».

Vivimos más conectados que nunca, pero preguntémosnos: ¿y con Dios? ¿Qué estoy dispuesto a hacer o dejar de hacer para vivir esta intimidad con Dios? Él tiene sed de tu amor y tú la tienes de Él.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

